

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 11, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:575](#) 16-05-2025

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:3178](#) 20-05-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:2941](#) 13-05-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:2822](#) 08-05-2025

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:3258](#) 27-05-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:9220](#) 26-05-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:5198](#) 22-05-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:2199](#) 01-05-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:2921](#) 29-04-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:2515](#) 17-04-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:1909](#) 26-03-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:7771](#) 22-11-2023

RECHTSPRAAK

In het geboorteregister is de Marokkaanse geboorteakte ingeschreven. In deze Nederlandse geboorteakte staat als geboortedatum '00-00' vermeld. Een andere geboortedatum, namelijk '01-01', staat in de Basisregistratie Personen. Doorhalen van de Nederlandse geboorteakte in het geboorteregister is niet mogelijk omdat artikel 1:24 BW hiervoor geen wettelijke grondslag biedt. Naar het oordeel van de rechtbank vormt in dit specifieke geval het niet kunnen doorhalen van deze akte een ongeoorloofde inbreuk op het privéleven van verzoeker zoals bedoeld in artikel 8 EVRM.

Feiten en omstandigheden

Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit. Hij liet in 2005 zijn Marokkaanse geboorteakte inschrijven in het geboorteregister van de gemeente Den Haag. Omdat op de Marokkaanse akte alleen het geboortjaar (1978) stond en geen dag of maand, werd in de Nederlandse akte als geboortedatum '00-00-1978' geregistreerd. Later, in 2010, bepaalde een Marokkaanse rechtbank dat verzoeker als geboortedatum 1 januari 1978 heeft. Deze uitspraak is voorzien van een apostille. Verzoeker liet zijn geboortedatum bij de gemeente Zaandam wijzigen naar '01-01-1978' en ontving een nieuw paspoort met die datum. Kort daarna gaf de gemeente aan dat dit niet klopte met de geboorteakte uit 2005, waarin '00-00-1978' staat, en werd het paspoort geblokkeerd. De gemeente verwees verzoeker vervolgens naar artikel 2.17 van de Wet BRP, dat het mogelijk maakt een ontbrekende geboortedag en -maand aan te vullen. Op advies van zijn advocaat ging verzoeker hierover in overleg met de gemeente. Aanvankelijk weigerde de gemeente om de datum in de Basisregistratie Personen (BRP) aan te passen, maar inmiddels staat verzoeker daar wel ingeschreven met de geboortedatum 1 januari 1978, zonder dat een officiële bezwaar- of beroepsprocedure nodig was. Verzoeker heeft vervolgens doorhaling van zijn geboorteakte uit 2005 verzocht, maar de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Den Haag weigerde de datum in de Nederlandse geboorteakte aan te passen, omdat de Marokkaanse uitspraak uit 2010 in Nederland niet kan worden erkend.

Verzoeker verzoekt daarom de rechtbank om de ambtenaar de opdracht te geven de

geboorteakte uit 2005 uit het register van de burgerlijke stand van de gemeente Den Haag door te halen.

Beoordeling en motivering

Een geboorteakte kan volgens artikel 1:24 BW worden doorgehaald als blijkt dat die akte ten onrechte is opgenomen in het register van de burgerlijke stand. Een dergelijk verzoek kan door een belanghebbende worden ingediend. Verzoeker is belanghebbende omdat het hier om zijn eigen geboorteakte gaat. Volgens de rechtbank ontbreekt in deze zaak de wettelijke grond om de akte door te halen, omdat zowel verzoeker als ambtenaar het erover eens zijn dat de registratie in 2005 correct was en de akte dus terecht is opgenomen in het register van de burgerlijke stand van de gemeente Den Haag. Wel oordeelt de rechtbank dat verzoeker een beroep toekomt op artikel 8 EVRM, dat het recht op privéleven beschermt. Hoewel er op dit moment geen direct probleem is, kan de registratie van '00-00-1978' in de Nederlandse geboorteakte in de toekomst opnieuw tot moeilijkheden leiden. Deze akte weegt immers zwaarder dan de gegevens in de BRP, waar wel een volledige geboortedatum ('01-01-1978') staat. Tijdens de zitting heeft de ambtenaar van de gemeente Zaandam erkend dat verzoeker hierdoor in een voortdurende onzekere situatie verkeert, omdat zijn identiteitspapieren, zoals zijn paspoort, opnieuw ongeldig kunnen worden verklaard. De BRP-registratie zou juist zijn aangepast om praktische problemen in het dagelijks leven te voorkomen, maar het verschil tussen de geboorteakte en de BRP-gegevens zou een risico blijven vormen.

De rechtbank is van oordeel dat het in dit specifieke geval niet kunnen doorhalen van de geboorteakte in het geboorteregister volgens artikel 8 EVRM een ongeoorloofde inbreuk vormt op het privéleven van verzoeker.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek toe en geeft de ambtenaar de opdracht om de geboorteakte van het jaar 2005 door te halen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:9220

Zaaknummer: C/09/661040 / FA RK 24-906

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst het verzoek om een neutrale geslachtsregistratie in de geboorteakte in de vorm van een 'X' toe. Bij gebrek aan wetgeving voor opname van een non-binaire geslachtsidentiteit in de geboorteakte, baseert ze dit oordeel op de regel van de Hoge Raad. Deze heeft bepaald dat, zolang er geen wetgeving is, in een concrete zaak beslist moet worden aan de hand van de aard en inhoud van het verzoek en de verdere omstandigheden van het geval. Ook het verzoek tot voornaamswijziging wordt toegewezen.

Feiten, omstandigheden en verzoek

Op de geboorteakte van verzoekster staat dat zij van het vrouwelijke geslacht (F) is. Verzoekster vraagt de rechtbank om haar voornaam te wijzigen in 'voornaam' en de geboorteakte te wijzigen, zodat bij het geslacht 'X' komt te staan. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geen bezwaar ingediend tegen dit verzoek.

Beoordeling en motivering

Gelet op artikel 1:4 lid 4 jo. lid 2 BW wijst de rechtbank het verzoek tot voornaamswijziging toe. Verzoekster heeft goed uitgelegd waarom deze wijziging voor haar belangrijk is en de gevraagde voornamen zijn niet ongepast en geen geslachtsnaam.

Wat het verzoek tot wijziging van het geslacht op de geboorteakte betreft, stelt de rechtbank vast dat er op dit moment geen wettelijke basis is om het geslacht op een geboorteakte te wijzigen naar een non-binaire aanduiding, zoals een 'X'. Er is wel een wetsvoorstel in voorbereiding om de regels voor geslachtswijziging te vereenvoudigen, bijvoorbeeld door de deskundigenverklaring af te schaffen, maar dit voorstel voorziet nog niet in de mogelijkheid van non-binaire registratie. De rechtbank benadrukt dat het in principe aan de wetgever is om te regelen dat een non-binaire geslachtsaanduiding mogelijk wordt. Omdat zo'n wetgeving er nog niet is, moet per individueel geval aan de hand van de aard en inhoud van het verzoek en de verdere omstandigheden van het geval worden beoordeeld of een wijziging mogelijk is,

zoals in 2022 is geoordeeld door de Hoge Raad. Volgens de rechtbank leidt het ontbreken van een regeling voor non-binaire personen tot ongelijkheid: zij kunnen hun geslacht niet laten aanpassen, in tegenstelling tot mensen die van man naar vrouw of andersom willen veranderen. Dit verschil in behandeling is in strijd met artikel 26 IVBPR en artikel 1 lid 2 Protocol nr. 12 van het EVRM, omdat het onderscheid op grond van geslacht objectief niet kan worden gerechtvaardigd.

De verzoekster heeft geen deskundigenverklaring overgelegd, zoals wettelijk vereist is bij geslachtswijziging en heeft verklaard dat haar non-binaire genderbeleving alleen door haarzelf vastgesteld kan worden. De rechtbank erkent dat genderbeleving geen objectief vast te stellen gegeven is en dat dit ook in de samenleving en in het wetsvoorstel, waarin wordt voorgesteld de deskundigenverklaring af te schaffen, wordt erkend. De rechtbank sluit zich hierbij aan en oordeelt dat het belangrijker is te beoordelen of verzoekster dit besluit duurzaam en niet lichtzinnig heeft genomen. De rechtbank komt tot het oordeel dat een deskundigenverklaring niet noodzakelijk is. Uit de stukken en de verklaring van verzoekster blijkt immers duidelijk dat verzoekster al langere tijd de overtuiging heeft dat zij niet tot het mannelijke of vrouwelijke geslacht behoort, deze overtuiging ook uitdraagt en zich bewust is van de impact van het verzoek om een neutrale geslachtsregistratie in de geboorteakte.

De rechtbank oordeelt dat verzoekster voldoende heeft aangetoond dat de vermelding van het vrouwelijke geslacht op diens geboorteakte niet overeenkomt met diens innerlijke, non-binaire genderbeleving. Verzoekster is al drie jaar open over diens genderidentiteit, heeft een traject bij de genderpoli gevolgd, ondergaat psychologische begeleiding en is in transitie geweest. Een registratie als 'X' op de geboorteakte en het paspoort zou erkenning zijn en rust brengen. De rechtbank vindt dat verzoekster een goed doordachte en duurzame overtuiging heeft en belang heeft bij aanpassing van diens geboorteakte.

Conclusie

De wijst rechtbank het verzoek tot wijziging van de voornaam en tot wijziging van het geslacht op de geboorteakte in de vorm van een 'X' toe. Deze wijziging geldt vanaf het moment dat dit wordt vastgelegd door de ambtenaar van de burgerlijke stand en heeft geen gevolgen voor familierechtelijke relaties of daaraan verbonden rechten en plichten.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:7771

Zaaknummer: C/16/560803

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

GI heeft onrechtmatig gehandeld door de minderjarige bij vader te plaatsen zonder te beschikken over een (spoed)machtiging tot uithuisplaatsing en wordt daarom veroordeeld in de proceskosten. De vordering van moeder om minderjarige bij haar terug te plaatsen wordt afgewezen. De beslissing daarover is complex en vergt nader onderzoek binnen de bodemprocedure. De invulling van de contactregeling vindt tijdelijk onder regie van GI plaats.

Feiten en omstandigheden

Vader en moeder zijn gescheiden en hebben twee kinderen. Het hoofdverblijf van een van de twee kinderen was bij de moeder. Beide kinderen verbleven bij vader en er was een weekendregeling met moeder. Deze regeling is door de vrouw eenzijdig beëindigd waardoor vader en zoon elkaar niet meer zagen. De gecertificeerde instelling (GI) heeft de zoon vanwege het onthouden van contact vervolgens bij vader geplaatst.

Verzoeken

De moeder verzoekt dat de zoon bij haar wordt teruggeplaatst, en onder begeleiding te werken aan contactherstel met de vader. Ook verzoekt moeder de GI te veroordelen in de proceskosten. De vader verzoekt deze vorderingen af te wijzen. Daarnaast verzoekt de vader de zorgregeling op te schorten en de GI de regie over het contact te geven. Als wel een zorgregeling wordt vastgesteld, verzoekt vader daaraan een dwangsom te koppelen en de moeder te veroordelen in de proceskosten. De GI stelt dat op basis van informatie van Veilig Thuis geen conclusies kunnen worden getrokken over door moeder gesteld seksueel misbruik door vader. De moeder verleent geen medewerking aan contact tussen vader en zoon en ook is hij meermaals niet naar school gegaan. De GI wilde deze situatie doorbreken door plaatsing bij vader. De GI erkent dat eerder om een machtiging tot uithuisplaatsing verzocht had moeten worden, maar de huidige handelswijze is voortgekomen uit de regiefunctie van de GI. Inmiddels heeft de GI het verzoek ingediend en terugplaatsing is daarom ongewenst. Ook zijn twijfels over de opvoedvaardigheden van moeder en is zoon angstig voor terugplaatsing. De

Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) stelt dat de handelwijze van de GI ongelukkig is, maar niet moet worden teruggedraaid. Volgens de Raad moet eerst gekeken worden naar het door de GI ingediende verzoek over de machtiging tot uithuisplaatsing.

Beoordeling en motivering

Het verzoek van moeder is te complex voor een kort geding en wordt daarom afgewezen. De voorzieningenrechter oordeelt dat de GI met de plaatsing bij vader, zonder te beschikken over een (spoed)machtiging tot uithuisplaatsing, onrechtmatig heeft gehandeld. Door het onrechtmatige handelen van de GI, het feitenverloop, de onderlinge verhoudingen tussen partijen, de zorgen van moeder over mogelijk seksueel grensoverschrijdend gedrag, het uitblijven van contact tussen zoon en moeder, de zorgen over de opvoedvaardigheden, het inmiddels lopende verzoek tot een uithuisplaatsing en de lopende bodemprocedure is sprake van een zeer complexe situatie. Ook de voorzieningenrechter twijfelt of terugplaatsing in het belang van de minderjarige is. Dit dient te worden beoordeeld in de bodemprocedure. Het kort geding is te wijten aan de onrechtmatige handelwijze van de GI. Als de GI had beschikt over een (spoed)machtiging tot uithuisplaatsing, had de moeder in die procedure verweer kunnen voeren. Een zelfstandige gang naar de voorzieningenrechter, met bijbehorende kosten, was niet nodig geweest. Om te voorkomen dat contactherstel tussen moeder en zoon moet wachten op een plan van aanpak van de GI wordt het contact niet opgeschort, maar zal de GI tijdelijk regie voeren over dit contact. Daaraan wordt geen dwangsom gekoppeld, omdat de regeling al wordt getroffen in een gedwongen kader.

Conclusie

De voorzieningenrechter bepaalt dat de vrouw en zoon voorlopig gerechtigd zijn tot het hebben van contact met elkaar onder regie van de GI. Dit totdat de rechtbank daarover in de bodemprocedure heeft beslist, of tot de partijen overeenstemming met elkaar hebben bereikt, of dat beslist is op een eventueel door de GI in te dienen verzoek tot vaststelling van een regeling. De voorzieningenrechter veroordeelt de GI in de proceskosten en weigert het meer of anders gevorderde.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 27-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:3258

Zaaknummer: C/02/434643 / KG ZA 25-187

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aan vrouw wordt in kort geding verlof verleend voor lijfswang van haar ex-man wegens jarenlange betalingsonwil van opgelegde alimentatieverplichtingen.

Feiten en omstandigheden

Partijen waren gehuwd en zijn in 2021 gescheiden. Uit dit huwelijk is een kind geboren. In 2019 is bepaald dat de man geen partner- maar wel kinderalimentatie is verschuldigd. In 2021 is het eenhoofdig gezag aan moeder toegewezen. In 2023 is het bedrag voor de kinderalimentatie verhoogd en is bepaald dat de man partneralimentatie dient te betalen. De man heeft nagelaten om zijn alimentatieverplichtingen na te komen waardoor een forse alimentatieachterstand is ontstaan.

Verzoeken

De vrouw vordert de beschikkingen wat betreft de alimentatieverplichtingen uitvoerbaar bij lijfswang te verklaren en aan de vrouw verlof te verlenen om de man in gijzeling te stellen voor de duur van maximaal één jaar. Ook vordert de vrouw om de man te veroordelen tot betaling van de kosten die gepaard gaan met de tenuitvoerlegging van de lijfswang en in de proceskosten. De man voert verweer en stelt dat de vrouw niet-ontvankelijk is, dan wel ontslag van instantie verleend dient te worden, dan wel dat de dagvaarding nietig verklaard dient te worden. Daarnaast stelt de man dat de vorderingen van de vrouw dienen te worden afgewezen.

Beoordeling en motivering

De vrouw is ontvankelijk in haar verzoek, zo oordeelt de voorzieningenrechter. De vrouw heeft direct een conceptdagvaarding met bijlagen naar de man gestuurd en dus had hij tijd genoeg een advocaat vinden. Van spoedeisendheid hoeft gezien de aard van de procedure geen sprake te zijn.

Lijfswang is, vanwege de vrijheidsbeneming, een zeer ingrijpend middel, dat alleen ingezet wordt als de toepassing van een ander dwangmiddel onvoldoende uitkomst zal bieden en de

onderhoudsplichtige niet aannemelijk maakt dat hij betalingsonmachtig is. Daarnaast moet het belang van de onderhoudsgerechtigde toepassing van lijfswang rechtvaardigen. De voorzieningenrechter oordeelt dat dat lijfswang in dit geval gerechtvaardigd is. De rechter overweegt daartoe dat van bereidheid tot vrijwillige nakoming niet is gebleken. De man heeft geen enkele betaling vrijwillig verricht. Het LBIO heeft slechts eenmaal een betaling van de man ontvangen en een door het LBIO gelegde bankbeslag heeft eenmaal geleid tot een betaling via de deurwaarder. De man heeft nooit geprobeerd om een betalingsregeling te treffen. Volgens de man is sprake van betalingsonmacht maar de rechtbank heeft de man er al in 2019 op gewezen dat hij zijn inkomsten niet inzichtelijk heeft gemaakt en ook nu heeft hij zijn financiële situatie onvoldoende inzichtelijk gemaakt en daarmee dat sprake is van betalingsonmacht. De door de man overgelegde stukken zijn ontoereikend. De man heeft daarnaast onvoldoende laten zien dat hij zich de afgelopen jaren inspanst om zijn verdien capaciteit te benutten, zoals door het verwerven van inkomsten door (ander) werk te zoeken. De voorzieningenrechter acht daarom aannemelijk dat de man de aan hem opgelegde onderhoudsbijdragen wel kan, maar niet wil betalen. Volgens de man heeft de vrouw niet aangetoond dat zij niet in staat is in haar primaire levensbehoefte te voorzien, maar volgens de rechter heeft als uitgangspunt heeft te gelden dat de man op grond van een onherroepelijke beschikking geacht wordt voldoende draagkracht te hebben. In deze procedure heeft de man wederom nagelaten volledige inzage te geven in zijn financiële situatie en deze jarenlange weigerachtige houding maakt dat het belang van de vrouw en de minderjarige prevaleert boven het belang van de man en de lijfswang als uiterst middel mag worden ingezet nu andere middelen (inschakelen LBIO en beslagen) geen effect hebben gehad. De vorderingen van de vrouw ten aanzien van de lijfswang worden toegewezen omdat de man al jaren zijn verplichting niet nakomt en zelfs niet heeft geprobeerd tot een regeling te komen met de vrouw.

De voorzieningenrechter verklaart, gezien het belang van de vrouw en de minderjarige, het vonnis uitvoerbaar bij voorraad. De man wordt veroordeelt in de proceskosten. Het is onduidelijk wat de vrouw bedoelt met verdere kosten dus deze vordering wordt afgewezen.

Conclusie

De voorzieningenrechter verleent de vrouw verlof om de uitspraak en beschikking uit 2023 en 2019 ten uitvoer te leggen door middel van lijfswang tot dat aan de vrouw het verschuldigde bedrag is voldaan, te vermeerderen met de na 25 maart 2025 nog niet betaalde termijnen, met bepaling van de termijn gedurende welke de lijfswang ten uitvoer kan worden gelegd op zes maanden. Ook wordt de man veroordeeld in de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:5198

Zaaknummer: C/03/340570 / KG ZA 25-127

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Herstel in gezag.

De procedure

De minderjarige is geboren in 2010. De rechtbank heeft in maart 2021 het gezag van de moeder beëindigd. Het hof heeft deze beslissing bekrachtigd in november 2024. De moeder verzoekt om haar ouderlijk gezag over de minderjarige te herstellen.

Beoordeling

De rechtbank wijst het verzoek van de moeder om haar gezag over de minderjarige te herstellen toe op grond van artikel 1:277 lid 1 BW. De minderjarige woont al ongeveer twee jaar weer thuis bij haar moeder. De moeder oefent feitelijk al die tijd al het gezag over de minderjarige uit. De rechtbank ziet dat de moeder het beste met de minderjarige voor heeft en haar best doet om goede beslissingen te nemen. Dat dit haar de afgelopen tijd gelukt is, blijkt uit het feit dat het goed gaat met de minderjarige. Er is meer rust in het gezin en moeder heeft een netwerk waar zij op kan terugvallen. De Raad voor de Kinderbescherming en de gecertificeerde instelling ondersteunen het verzoek tot herstel in gezag.

Conclusie

Het verzoek van de moeder om haar te herstellen in het gezag over de minderjarige wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:2515

Zaaknummer: C/16/581638 / FL RK 24-968

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezagsbeëindiging van de ouders blijft in stand. Het hof toetst aan artikel 1:266 BW en artikel 8 EVRM. Concrete invulling van de aanvaardbare termijn en de noodzaak van een verderstrekkende maatregel. Vanwege grensoverschrijdend gedrag al jaren geen overleg en samenwerking mogelijk met de ouders.

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben vier kinderen. Het gezag van de ouders over de oudste drie kinderen is beëindigd. Het jongste kind is kort na de geboorte in 2022 met een spoedmachtiging uit huis geplaatst. Sinds oktober 2022 verblijft zij bij de pleegouders. Sinds mei 2024 vindt er geen omgang meer plaats met de ouders. De moeder is in februari 2025 aangehouden door de politie en gedwongen opgenomen in een ggz-instelling, waar zij op dit moment nog verblijft.

De procedure

Op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming heeft de rechtbank het gezag over de minderjarige beëindigd. De moeder is het niet eens met deze beslissing en komt in hoger beroep. Zij vindt dat niet kan worden vastgesteld dat de onduidelijkheid voor de minderjarige over haar opvoedperspectief schadelijk is, gelet op haar jonge leeftijd. Ook is de moeder nu onder behandeling en is het nog onzeker hoe dat verder gaat lopen. Zij meent daarom dat de uitspraak van de rechtbank niet voldoet aan artikel 8 EVRM.

Beoordeling en motivering

Het hof verwacht niet dat de ouders in staat zijn om de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige te dragen binnen de periode van onzekerheid die zij kan overbruggen zonder schade. Het is niet reëel dat de ouders binnen afzienbare tijd in staat zullen zijn de minderjarige te verzorgen, ook gelet op de ervaringen met de oudere kinderen. Er is geen constructieve communicatie en samenwerking met de ouders mogelijk. Zij stellen zich in contact met instanties intimiderend, bedreigend en agressief op. De ouders weigeren elke vorm van hulpverlening. Het hof vindt de beëindiging van het gezag van de

ouders over de minderjarige noodzakelijk ter bescherming van de belangen en rechten van de minderjarige. De inbreuk op het familie- en gezinsleven van de ouders is daarmee gerechtvaardigd. Van strijd met artikel 8 EVRM is geen sprake. De minderjarige heeft rust en duidelijkheid nodig om bij de pleegouders te kunnen opgroeien. De ouders hebben weliswaar voor belangrijke beslissingen instemming gegeven maar zij hebben geen probleeminzicht en vertonen grensoverschrijdend gedrag. Omdat het niet de bedoeling van de wetgever is dat de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing oneindig worden verlengd, is nu een verderstrekkende maatregel op zijn plaats.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank Noord-Nederland.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:3178

Zaaknummer: 200.350.771/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ongekend kritische toetsing Raad voor de Kinderbescherming van voornemen GI beëindiging OTS (en MUHP). Perspectief kind in gezinshuis al in 2023 vastgesteld. Geen vaste gezinsvoogd. Geen zicht op situatie bij ouders tijdens contactregeling. Zorgen gezinshuisouders. Directeur GI voor nadere uitleg uitgenodigd.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn belast met het ouderlijk gezag over de minderjarige. Sinds 2020 is er sprake van een ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing. De minderjarige verblijft nu in een perspectiefbiedend gezinshuis.

Het verzoek en de standpunten

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt de ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige te verlengen. In haar afsluitrapportage heeft de GI vermeld dat er sprake is van een samenwerking tussen ouders en het gezinshuis, dat de ouders begeleiding krijgen en dat de ouders vinden dat het goed gaat met de minderjarige in het gezinshuis. Ouders misbruiken hun gezag niet en met duidelijke uitleg of duidelijk overleg is veel mogelijk. Daarom wordt er nu gekozen om de casus af te sluiten en over te dragen naar het vrijwillige kader.

Het andersluidend advies van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) heeft echter tot een nieuw verzoek tot verlenging van beide maatregelen geleid. Vanuit de GI zijn er zorgen of er voldoende structuur en duidelijkheid is voor de minderjarige bij de ouders thuis. De GI gaat bij de betrokken organisatie informeren of zij naast hun doordeweekse bezoeken momenten aan de ouders ook in het weekend langs kunnen komen wanneer de minderjarige bij de ouders is.

Namens de ouders is ter zitting verzocht om de duur van de verlenging van de ondertoezichtstelling en de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige te beperken tot drie maanden. Ook overwogen de ouders om een verzoek tot wijziging van de GI in te dienen.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter zal de ondertoezichtstelling en de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige in een gezinshuis verlengen voor de duur van drie maanden. Volgens de kinderrechter is voldaan aan de gronden voor een ondertoezichtstelling (art. 1:255 BW) en is de verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing noodzakelijk in het belang van de verzorging en opvoeding.

Toetsing voorgenomen besluit beëindiging ondertoezichtstelling door de Raad

De Raad heeft het voornemen van de GI om de ondertoezichtstelling te beëindigen getoetst. Tijdens deze toetstafel zijn er zorgen vanuit het gezinshuis naar voren gekomen die nog niet eerder bij de ouders bekend waren. De gezinshuisouders hebben deze zorgen in december 2024 al kenbaar gemaakt bij de GI, maar hier is vervolgens niets mee gedaan. De Raad heeft geconcludeerd niet in te stemmen met het voorgenomen besluit om de ondertoezichtstelling van de minderjarige te beëindigen.

Hiertoe overweegt de Raad dat, in de eerste plaats, er geen zicht is op de situatie wanneer de minderjarige bij de ouders verblijft, er de afgelopen periode onvoldoende aandacht is besteed aan de wijze waarop de ouders hun rol als ouders op afstand kunnen invullen, en er bij de minderjarige geen diagnostiek heeft plaatsgevonden. Daarnaast is de Raad bezorgd over het feit dat er nog steeds geen vaste gezinsvoogd bij de minderjarige betrokken is. De vertegenwoordiger van de GI is inhoudelijk onvoldoende op de hoogte van de situatie van de minderjarige en de zorgen die het gezinshuis al met de GI gedeeld heeft. De gezinshuisouders krijgen moeilijk tot geen contact met de GI en ook de ouders geven aan al veel mensen over de vloer te hebben gehad. Ten slotte stelt de Raad vast dat bij de eerdere toetsingsmomenten telkens door de GI is aangegeven dat de focus in het daaropvolgende jaar moest liggen op het onderzoeken van het afschalen naar het vrijwillig kader, dan wel het onderzoeken van de mogelijkheid tot een verzoek voor gezagsbeëindiging bij de Raad. Volgens de Raad is het belangrijk dat er een vaste gezinsvoogd wordt aangesteld, die de regievoerdersrol actief oppakt.

Oordeel kinderrechter

De kinderrechter is van oordeel dat een beëindiging van de ondertoezichtstelling op dit moment niet gewenst is en verlengt derhalve de ondertoezichtstelling en de machtiging tot uithuisplaatsing voor de duur van drie maanden.

De minderjarige heeft behoefte aan structuur en duidelijkheid, wat het gezinshuis hem – anders dan de ouders – kan bieden. In 2023 is bepaald dat het perspectief van de minderjarige

dan ook bij het gezinshuis ligt. De minderjarige heeft momenteel een contactregeling met zijn ouders. De gezinshuisouders hebben bij de GI gemeld dat het de ouders naar hun idee onvoldoende lukt om aan te sluiten bij de behoefte van de minderjarige. Het is belangrijk dat de GI een gesprek heeft met de minderjarige om zicht te krijgen op zijn perspectief.

De kinderrechter vindt het zeer kwalijk dat er het afgelopen jaar onvoldoende is gewerkt aan de eerder gestelde doelen. Daarnaast is gebleken dat de GI nog steeds geen actie heeft ondernomen om de situatie te verbeteren. Er is nog steeds geen vaste jeugdbeschermer betrokken en vragen over de minderjarige konden niet goed beantwoord worden.

Uitleg directeur GI

De kinderrechter wil dat de directeur van de GI zelf aan de (gezinshuis)ouders uitleg komt geven waarom de begeleiding de afgelopen periode maar niet van de grond is gekomen en welke stappen de GI na de zitting heeft gezet en de komende periode nog gaat zetten om nu echt werk te maken van de opdrachten die er liggen.

De komende periode

De komende drie maanden zal er gewerkt moeten worden aan de in de toetsing van de Raad gestelde doelen, te weten::

- er moet een vaste jeugdbeschermer komen;
- er moet zicht komen op de omgangsregeling tussen de minderjarige en de ouders;
- er moet gekeken worden of er diagnostiek passend is voor de minderjarige;
- er moet inzichtelijk gemaakt worden hoe de ouders hun ouderrol vervullen en hoe besluitvorming in het belang van de minderjarige vormgegeven wordt, nu het perspectief van de minderjarige in het gezinshuis ligt.

Conclusie

De kinderrechter verlengt de ondertoezichtstelling van de minderjarige en verlengt de machtiging tot uithuisplaatsing in een gezinshuis. De kinderrechter verklaart deze beschikking tot zover uitvoerbaar bij voorraad en houdt de behandeling van het verzoek voor het overige aan.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:1909

Zaaknummer: C/16/589463 / JE RK 25-329

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof vernietigt de beschikking van de kantonrechter en heft het bewind op.

Feiten en verzoeken

In 2015 is de rechthebbende onder bewind gesteld, vanwege zijn lichamelijke of geestelijke toestand. De rechthebbende had toen ook schulden. In 2024 is een verzoek tot opheffing van het bewind afgewezen. De rechthebbende is in hoger beroep gekomen van deze beschikking (hierna: bestreden beschikking). Hij verzoekt het hof om de bestreden beschikking te vernietigen en, opnieuw beschikkende, het verzoek tot opheffing van het bewind alsnog toe te wijzen.

Beoordeling en motivering

Rechtsmacht en toepasselijk recht

De zaak heeft een internationaal karakter, omdat de rechthebbende de Israëlische nationaliteit heeft. Het gaat in deze zaak om meerderjarigenbescherming, namelijk bewind. Artikel 5 lid 1 van het Haags Volwassenenbeschermingsverdrag 2000 (hierna: HVV 2000) bepaalt dat de rechtsmacht toekomt aan de gerechten van de staat waar de volwassene zijn gewone verblijfplaats heeft. Artikel 13 lid 1 HVV 2000 bepaalt dat de bevoegde rechter bij de uitoefening van die bevoegdheid zijn eigen recht toepast. Hoewel Nederland geen verdragsstaat is en het HVV 2000 formeel niet van toepassing is, lenen de bevoegdheidsregels uit het HVV 2000 zich ervoor om anticiperend door de Nederlandse rechter te worden toegepast (HR 2 februari 2018, ECLI:NL:HR:2018:147). De gewone verblijfplaats van de rechthebbende is in Nederland. Het hof zal bij de beoordeling van het verzoek het Nederlands recht toepassen. De rechthebbende heeft daartegen geen grief gericht.

Juridisch kader

Artikel 1:431 lid 1 BW bepaalt wanneer de kantonrechter een bewind kan instellen. Artikel 1:449 lid 2 BW bepaalt vervolgens wanneer de kantonrechter het bewind kan opheffen.

Standpunten

De rechthebbende stelt dat de noodzaak voor het bewind niet meer bestaat. De rechthebbende heeft zich in de loop van de jaren ontwikkeld en heeft inmiddels ook geen schulden meer.

De bewindvoerder voert aan dat de noodzaak voor het bewind nog aanwezig is. Over de lichamelijke of geestelijke toestand van de rechthebbende zijn nog steeds zorgen. De bewindvoerder voert aan dat de rechthebbende de Nederlandse taal nog niet helemaal beheerst, geen overzicht heeft van de inkomsten en uitgaven, en een krap budget heeft. Als het bewind wordt opgeheven, vreest de bewindvoerder dat de rechthebbende weer schulden opbouwt en dan helemaal geen overzicht meer heeft.

Oordeel van het hof

Volgens het hof is niet komen vast te staan dat de noodzaak van het bewind (nog) bestaat. Het hof zal daarom de bestreden beschikking vernietigen en het bewind opheffen.

De rechthebbende is in 2015 onder bewind gesteld vanwege zijn lichamelijke of geestelijke toestand. Als gevolg van een scooterongeluk waren betalingsachterstanden ontstaan. Tijdens de mondelinge behandeling heeft de rechthebbende uitgelegd wat de redenen zijn voor het verzoek om opheffing van het bewind. Op grond van de Participatiewet ontvangt hij een uitkering en momenteel volgt hij een opleiding. Op dit moment zijn er geen schulden. Het onthoud zetten van het zelfredzaamheidstraject, vanwege het niet aanleveren van documenten voor het behoud van zijn uitkering, heeft de rechthebbende weersproken. Hij stelt dat hij zelf contact heeft gezocht met de gemeente en alle documenten heeft aangeleverd, buiten de bewindvoerder om. De bewindvoerder is niet op de zitting verschenen en heeft dit niet betwist. Noch heeft de bewindvoerder de vrees dat de rechthebbende schulden zou opbouwen onderbouwd. Het hof gaat er daarom van uit, mede gezien de indruk die de rechthebbende op de zitting heeft gemaakt, dat de rechthebbende zijn financiële belangen inmiddels zelf voldoende kan behartigen, zodat het hof er niet van is overtuigd dat het noodzakelijk is om het bewind te laten voortduren.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de kantonrechter en heft het bewind met ingang van 1 juni 2025 op.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:2822

Zaaknummer: 200.348.528/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek GI tot vervangende toestemming voor medische behandeling, omdat verzoek onvoldoende is onderbouwd.

Feiten

De ouders oefenen samen het gezag uit over hun twee minderjarige kinderen. De kinderen staan onder toezicht van de gecertificeerde instelling (GI) en zijn uit huis geplaatst in een accommodatie van een jeugdhulpaanbieder.

Verzoek

De GI verzoekt vervangende toestemming te verlenen voor de medische behandeling van beide kinderen.

Beoordeling

De GI is van oordeel dat een medische behandeling voor beide kinderen met medicatie voor ADHD noodzakelijk is om ernstig gevaar voor hun gezondheid af te wenden. De GI heeft op de zitting aangegeven het verzoek niet nader te kunnen onderbouwen, omdat er vanwege de vele onrust thans geen diagnose kan worden gesteld. Beide ouders pleiten voor afwijzing van het verzoek, omdat het onvoldoende is onderbouwd.

De kinderrechter overweegt dat op grond van artikel 1:265h BW vervangende toestemming kan worden verleend voor de medische behandeling van een minderjarige jonger dan 12 jaar, indien die noodzakelijk is om ernstig gevaar voor de gezondheid van de minderjarige af te wenden en de ouder die het gezag uitoefent weigert toestemming te geven voor die behandeling. De kinderrechter overweegt verder dat de GI het verzoek onvoldoende heeft onderbouwd. Het is niet duidelijk wat er precies wordt verzocht voor wie van de kinderen en waarom de behandeling noodzakelijk zou zijn. De door de GI overgelegde verklaring van de psychiater gaat enkel over één van de kinderen en is bovendien erg beknopt. Ook blijkt uit de stukken dat, ondanks dat er forse zorgen zijn over de ontwikkeling en de opvoedomgeving van de kinderen, het op dit moment wat beter met hen lijkt te gaan. Het is de kinderrechter dan ook niet duidelijk waarom de GI juist nu tot het onderhavige verzoek is overgegaan. De GI zal

helder moeten uitleggen welke medische behandeling wordt verzocht en op welke gronden, hetgeen nu ontbreekt.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 29-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:2921

Zaaknummer: C/02/434057 / JE RK 25-642

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ook indien een bepaling uit de Iraanse huwelijkse voorwaarden zowel discriminerend is voor de vrouw als voor de man, kan sprake zijn van schending van de openbare orde en kan die bepaling mogelijk buiten toepassing blijven.

Feiten

Partijen zijn met elkaar getrouwd geweest. Het huwelijksvermogensregime wordt beheerst door Iraans recht. In de zaak is eerder al een conclusie gewezen op het principaal cassatieberoep van de vrouw, op verzoek van de Hoge Raad neemt de advocaat-generaal (A-G) in deze uitspraak conclusie op het voorwaardelijk incidenteel cassatieberoep van de man.

Cassatiemiddel

Het cassatiemiddel bestaat uit twee onderdelen. Het eerste onderdeel klaagt dat het hof buiten de grenzen van de rechtsstrijd van partijen is getreden door te toetsen aan de openbare orde. Het tweede onderdeel heeft betrekking op die toetsing van het hof aan de openbare orde.

Beoordeling

De A-G stelt voorop dat de openbare orde betrekking heeft op fundamentele waarden en beginselen van de Nederlandse rechtsorde. Ten aanzien van het eerste onderdeel overweegt de A-G dat de toepassing van de openbare-orde-exceptie niet afhankelijk is van de vraag of partijen daarop een beroep hebben gedaan. Geen verschil maakt of de toepassing van het buitenlandse recht in de Nederlandse rechtsorde afstuit op het buitengrenscriterium of op het binnengrenscriterium daarvan. In beide gevallen wordt het vreemde recht afgeweerd wegens strijd met fundamentele waarden en beginselen van de Nederlandse rechtsorde. De appelrechter dient eveneens het recht van openbare orde toe te passen, ook buiten het door de grieven ontsloten gebied, met dien verstande dat hij de grenzen van de rechtsstrijd van partijen (de omvang van het hoger beroep) dient te respecteren. Anders dan het onderdeel betoogt, is het hof volgens de A-G niet buiten de grenzen van de rechtsstrijd getreden door te toetsen aan de openbare orde. Na het oordeel over het toepasselijke huwelijksvermogensregime, is het hof overgegaan tot ambtshalve toepassing van de

openbare-orde-exceptie ten aanzien van het Iraanse recht. Het hof is daarmee, gelet op het voorgaande, niet buiten de omvang van het hoger beroep getreden. Dat geldt ook niet indien het hof de grief van de man aldus had begrepen dat die gericht is tegen de vermogensrechtelijke afwikkeling tussen partijen. De klacht van de man dat het hof onvoldoende heeft gemotiveerd waarom sprake is van een norm die strekt tot bescherming van algemene belangen van zo fundamentele aard dat zij altijd door de rechter moet worden toegepast, faalt eveneens. De rechter moet de openbare-orde-exceptie namelijk altijd ambtshalve toepassen. Die ambtshalve toepassing betreft een rechtsoordeel waartegen in cassatie niet met een motiveringsklacht kan worden opgekomen.

Het tweede onderdeel heeft betrekking op het oordeel van het hof over de geldigheid van een van de bepalingen uit de Iraanse huwelijkse voorwaarden. Daarin is bepaald dat wanneer de echtscheiding niet de wens van de vrouw is en conform de bevinding van de rechtbank de vrouw haar taken als echtgenote heeft uitgevoerd en geen onzedelijk gedrag heeft begaan, de man verplicht is om de helft van zijn aanwezige vermogen, dat hij tijdens het huwelijk heeft opgebouwd, of de gelijke waarde daarvan, aan de vrouw over te dragen. Volgens de man heeft het hof miskend dat de onderdelen in deze bepaling over de beoordeling van de taken als echtgenote en het onzedelijk gedrag kunnen worden losgekoppeld van de vraag wie de echtscheiding heeft gewenst. Volgens de A-G heeft het hof wel degelijk onderkend dat deze twee voorwaarden zelfstandig dienen te worden beoordeeld. Uit de uitspraak van het hof volgt namelijk waarom de desbetreffende bepaling en diens onderdelen onverenigbaar kunnen zijn met de openbare orde. De bepaling maakt immers onderscheid tussen de echtgenoten in de fase voorafgaand aan de indiening van een verzoek tot echtscheiding. De bepaling kan leiden tot een beperking van de toegang tot de rechter, omdat een huwelijksvermogensrechtelijke aanspraak afhankelijk wordt gesteld van het antwoord op de vraag welke echtgenoot de echtscheiding heeft verzocht. Ook kan de bepaling leiden tot een inbreuk op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, omdat een huwelijksvermogensrechtelijke aanspraak afhankelijk wordt gesteld van het antwoord op de vraag of die echtgenoot schuld heeft aan de echtscheiding. Het hof heeft vervolgens, conform rechtspraak van de Hoge Raad, aan de hand van de feiten en omstandigheden van het concrete geval, in het bijzonder de mate van betrokkenheid van Nederland daarbij, de bepaling getoetst aan de openbare orde aan de hand van het binnengrenscriterium. Dat het hof de betrokkenheid van de Nederlandse rechtssfeer ten aanzien van de twee onderdelen gezamenlijk behandelt, doet aan het voorgaande niet af.

De man stelt daarnaast dat de desbetreffende bepaling evenzeer discriminerend is voor hem, omdat hij bij scheiding sowieso geen recht heeft op het deel van het vermogen van de vrouw. De beperkende voorwaarden in de clausule zijn op die manier bezien voor geen van beide

echtgenoten nadelig en daarom is er geen gegronde reden voor een beroep op de openbare orde. Beide partijen accepteren dat degene die een echtscheiding verzoekt een financieel verlies lijdt en de gewraakte bepaling bevordert (dus) voor beide partijen de in het islamitisch recht wenselijk geachte instandhouding van het huwelijk. Volgens de A-G gaat deze redenering niet op. Daarin wordt uit het oog verloren dat de clause voor beide partijen discriminerend werkt: voor de vrouw wanneer zij de echtscheiding aanvraagt, maar evenzeer voor de man in het geval de echtscheiding door hem wordt verzocht. Dat beide partijen door discriminatie worden getroffen, wil nog niet zeggen dat daardoor het discriminerende karakter aan de clause is komen te ontvallen. Bovendien werkt de clause in de praktijk altijd discriminerend naar één kant, namelijk naar de kant van de verzoeker van de echtscheiding. De openbare-orde-exceptie wordt verder niet ingevuld aan de hand van de fundamentele waarden en beginselen van de islamitische rechtsorde; bij het begrip openbare orde gaat het om gevallen waarin sprake is van strijd met fundamentele waarden en beginselen van de Nederlandse rechtsorde. De omstandigheid dat de gewraakte bepaling voor beide partijen de in het islamitisch recht wenselijk geachte instandhouding van het huwelijk bevordert, is bij de beoordeling van de openbare-orde-exceptie derhalve niet relevant.

Conclusie

De conclusie strekt tot verwerping van het voorwaardelijk incidenteel cassatieberoep.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-05-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:575

Zaaknummer: 24/00473

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek voorlopige partneralimentatie omdat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om van de vrouw te verlangen dat zij partneralimentatie betaalt. Dit vanwege een patroon van dwingende controle (intieme terreur). Ook afwijzing verzoek beheersregeling of omgangsregeling voor de hond.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw willen scheiden. De man vraagt de rechtbank om voorlopige voorzieningen te treffen tijdens de duur van de echtscheidingsprocedure. Hij vraagt om partneralimentatie en om een voorlopige beheers- of omgangsregeling voor de hond. De vrouw verzoekt om niet-ontvankelijkverklaring of afwijzing van de verzoeken van de man, omdat de man haar psychisch heeft mishandeld en sprake is van intieme terreur.

Beoordeling

De rechtbank heeft het verzoek van de man om partneralimentatie afgewezen, omdat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om van de vrouw te verlangen dat zij daaraan bijdraagt. De vrouw heeft haar stellingen over het door haar ondervonden psychisch geweld voldoende (met stukken) onderbouwd; de man heeft deze stellingen grotendeels niet of onvoldoende weersproken.

Hoewel echtgenoten wettelijk verplicht zijn elkaar het nodige te verschaffen, is de rechter niet verplicht om alimentatie toe te kennen. Daarbij wordt gekeken naar alle omstandigheden van het geval. In deze zaak betreft dat het aanhoudende patroon van vernedering, isolatie, dreiging, intimidatie en manipulatie door de man. Tijdens de relatie uitte dit zich onder andere in controle over haar communicatie, dwang om urenlang naar hem te luisteren, verbale vernederingen en dreigementen met fysiek geweld. De situatie escaleerde zodanig dat de vrouw uiteindelijk moest vluchten.

Na het vertrek van de vrouw bleef de man haar benaderen, ondanks haar duidelijke verzoeken om met rust gelaten te worden. Hij achterhaalde haar nieuwe, geheime adres, mailde haar

meermaals dat dit adres bij hem bekend was en stuurde haar ongevraagd post. Het gedrag van de man heeft een ernstige negatieve impact op het welzijn van de vrouw, die daardoor (trauma)therapie volgt en medicatie gebruikt.

De rechtbank heeft ook de gevolgen van het afwijzen van het verzoek voor de man beoordeeld. Er zijn geen aanwijzingen dat hij door het wegvallen van alimentatie in financiële problemen zal komen. De rechtbank acht het bovendien reëel dat de man een eventuele alimentatieverplichting zou kunnen misbruiken om zijn dwangmatige controle over de vrouw voort te zetten. De vrouw heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat een alimentatieverplichting haar welzijn negatief zal beïnvloeden. Daarom is het, gezien alle omstandigheden, onaanvaardbaar om van de vrouw te verlangen dat zij tijdens de echtscheidingsprocedure een voorlopige partneralimentatie aan de man betaalt.

De rechtbank wijst het verzoek van de man om een voorlopige beheers- of omgangsregeling voor de hond af, omdat een wettelijke regeling daarvoor ontbreekt. Het verzoek valt niet onder de voorlopige voorzieningen zoals limitatief opgesomd in artikel 822 Rv. De hond valt evenmin onder inboedel of dagelijks gebruik en kan dus niet via deze procedure worden toegewezen. Daarnaast vindt de rechtbank het ongewenst om een regeling te treffen, omdat dit de man weer de mogelijkheid geeft controle uit te oefenen over de vrouw. De vrouw nam de verzorging tijdens de relatie al voor haar rekening en het is ook in het belang van de hond dat hij bij haar blijft.

Conclusie

De rechtbank wijst de verzoeken van de man af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 01-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:2199

Zaaknummer: C/16/590300 / FA RK 25-473

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank en wijst het verzoek tot adoptie af.

Feiten en omstandigheden

De moeder en de stiefvader wonen korte tijd samen met het bijna meerderjarige kind van de moeder op het moment dat zij de rechtbank verzoeken om adoptie van het kind door de stiefvader en wijziging van haar geslachtsnaam. De rechtbank heeft het adoptieverzoek niet-ontvankelijk verklaard en het verzoek om wijziging van de geslachtsnaam afgewezen. De moeder en de stiefvader herhalen hun verzoeken in hoger beroep. Het hof buigt zich over de vragen of aan de samenlevingstermijn (art. 1:227 lid 2 BW) en de verzorgingstermijn (art. 1:228 lid 1 sub f BW) is voldaan.

Beoordeling

Bij indiening van het verzoek was het kind nog minderjarig; tijdens de behandeling van de zaak is zij meerderjarig geworden. Daardoor geldt zij als belanghebbende – niet als verzoeker.

Het hof is het eens met de rechtbank dat het adoptieverzoek moet worden afgewezen omdat niet is voldaan aan het vereiste van drie jaar samenleven voorafgaand aan het verzoek (art. 1:227 lid 2 BW). Hoewel uit jurisprudentie blijkt dat deze termijn onder omstandigheden gepasseerd kan worden, geeft deze zaak daartoe geen aanleiding: de relatie tussen moeder en stiefvader is relatief kort en onvoldoende bestendig gebleken, mede omdat moeder pas recent in Nederland is komen wonen en daarna is gaan samenwonen. De stiefvader was daarom slechts kort betrokken bij de opvoeding tijdens de minderjarigheid van het kind. Hoewel aan de verzorgingstermijn is voldaan, weegt deze volgens het hof niet zwaarder dan de vereiste samenlevingsduur, die bedoeld is om te toetsen of sprake is van een duurzame, bestendige opvoedsituatie en een bestendige relatie tussen de ouder en de adoptieverzoeker. Ook in de bestaanszekerheid van het kind in Nederland ziet het hof geen reden om van dit samenlevingsvereiste af te wijken. Uit het mondelinge verhoor blijkt dat het kind haar relatie met de stiefvader slechts in algemene termen kon omschrijven, wat bij het hof de indruk wekt dat zij onvoldoende inzicht heeft in de betekenis en de gevolgen van een adoptie. Omdat de bestendigheid van de relatie onvoldoende vast is komen te staan, wijst het hof het verzoek tot

adoptie af. Daarbij benadrukt het hof dat dit niets afdoet aan de band die de stiefvader, de moeder en het kind met elkaar hebben.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:2941

Zaaknummer: 200.349.230

Wetsartikelen: